

ALAFAIR BURKE

Šokující thriller z domácího prostředí
připomínající román *Za zavřenými dveřmi*

JEHO SKANDÁL,
JEJÍ TAJEMSTVÍ

MANŽELKA

Alafair Burke
MANŽELKA

THE WIFE

Copyright © 2018 by Alafair Burke

Translation © Lubomír Veselý, 2018

Czech edition © Metafora, 2018

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-029-1 (pdf)

Alafair Burke

MANŽELKA

Přeložil Lubomír Veselý

Pro Puzzle Guild
Přátelství a vrtochy navždy

V JEDINÉM OKAMŽIKU jsem se stala ženou, jíž jsem podle jejich předpokladu po celou dobu byla: ženou, která lže, aby ochránila svého muže.

Téměř jsem přeslechla zaklepání na vchodové dveře. Před dvanácti dny jsem odstranila mosazné klepadlo, jako by to mohlo zabránit dalšímu novináři, aby se neohlášený dobýval do našeho domu. Jakmile jsem si uvědomila zdroj zvuku, posadila jsem se na posteli a na dálkovém ovladači televize zmáčkla tlačítko ztlumit. Přestože jsem bojovala s instinktivním nutkáním ani se nehnout, zvědavost mě donutila jít se podívat. Poodhrnula jsem stažené závěsy v ložnici a mžourala do odpoledního slunce.

Na malé verandě přede dveřmi jsem zahlédla vršek hlavy s krátkými černými vlasy. Z Impaly zaparkované před požárním hydrantem naproti přes ulici úplně křičelo „pozor, neoznačené policejní auto“. Byla to ta samá policistka, znovu se vrátila. Stále jsem měla její vizitku schovanou v peněžence, kde ji Jason neuvidí. Bez přestání klepala na dveře a já ji pozorovala, dokud se neposadila na vrchní schod a nezačala číst moje noviny.

Přetáhla jsem si přes tílko a kalhoty od pyžama mikinu a vykročila ke dveřím.

„Vzbudila jsem vás?“ V jejím hlase byl slyšet odsudek. „Jsou tři hodiny odpoledne.“

Chtěla jsem jí odseknout, že nikomu nemusím vysvětlovat, proč si občas ve svém vlastním domě dám šlofíka, ale místo toho jsem utrousila něco o migréně. Lež číslo jedna – malá, ale i tak lež.

„Měla byste zkusit ocet s medem. To vždycky zabere.“

„Myslím, že radši vydržím bolest hlavy. Pokud chcete mluvit s Jasonem, zavolejte naší advokátce.“

„Už jsem vám říkala, že Olivie Randallová není vaše advokátka. Jen Jasonova.“

Pomaloučku jsem zavírala dveře, ale ona na mě znovu zatlačila. „A možná si myslíte, že případ vašeho muže je pozastavený, ale stále se pokračuje ve vyšetřování, zvláště když se jedná o zcela nové obvinění.“

Měla jsem ty dveře přibouchnout, ale hrozba přicházející pohromy mě polapila. Raději si tu informaci vyslechnu tváří v tvář, než aby mě překvapila zezadu.

„Tak co máte teď?“

„Potřebuju vědět, kde byl váš muž včera večer.“

Proč se ze všech nocí musí ptát zrovna na tuhle? Na jakékoli jiné datum z našeho šestiletého manželství bych jí mohla nabídnout pravdivé vysvětlení.

Od Jasonovy advokátky jsem už věděla, že tohle není záležitost spadající pod manželské právo nevypovídat. Mohli by mě předvolat k soudu před velkou porotou. Mohli by použít mé odmítnutí výpovědi jako důkaz, že něco zatajuji. Vyšetřovatelka se přece objevila u mých dveří se zcela prostou otázkou: Kde byl můj muž předešlého večera?

„Byl tady se mnou.“ Od okamžiku, kdy mi naposledy nějaký policista položil přímou otázku, uplynulo už dvanáct let, ale můj první instinkt byl stále stejný – lhát.

„Celou noc?“

„Ano, kamarád nám přinesl dostatek jídla, abychom vydrželi celý den. Není zrovna legrace ukazovat se v těchto dnech na veřejnosti.“

„Jaký kamarád?“

„Colin Harris. Přinesl nám jídlo s sebou z restaurace Gotham. Můžete si tam zavolat, jestli chcete.“

„Může ještě někdo jiný dosvědčit, že tady byl váš muž s vámi?“

„Můj syn Spencer. Volal z tábora kolem půl osmé a mluvil s námi oběma.“ Slova mi plynula z úst, každé prohlášení zdánlivě vynucené tím předešlým. „Vytáhněte si záznam telefonních hovorů, jestli mi nevěříte. A teď prosím, co má tohle všechno znamenat?“

„Pohřešuje se Kerry Lynchová.“

Ta slova zněla pohromadě legračně. *Pohřešuje se Kerry Lynchová.* Žena, která si s námi hrála jako kočka s myší, byla najednou pryč. Zmizela jako ponožka v sušičce na prádlo.

Samozřejmě že to bylo o té ženě. Celý náš život byl poslední dva týdny jenom o ní. Rty se mi nepřestávaly pohybovat. Vypověděla jsem, že jsme si před spaním pobřečeli u *La La Landu*, přestože jsem film sledovala sama. Tolik detailů vyplouvalo na povrch.

Rozhodla jsem se přejít do protiútku a dala jí najevo své rozhořčení, jak je možné, že policie přijede rovnou k našim dveřím, když Kerry může být bůhvíkde. Dokonce jsem nasupeně navrhla, aby šla dál a porozhlédla se po bytě, ale ve skutečnosti mi vířila hlavou spousta myšlenek. Ujistila jsem se, že Jason bude schopen zodpovědět otázky týkající se zmíněného filmu, pokud se ho zeptají. Viděl ho v letadle, když se naposled vracel z Londýna. Co když se ale zeptají Spencera na ten telefonát?

Na policistku má podrážděná reakce zjevně nezapůsobila. „Jak dobře svého manžela doopravdy znáte, Angelo?“

„Vím, že je nevinný.“

„Uvědomte si, že jste víc než pouhá náhodná přihlížející. Pokud ho nějak kryjete, znamená to, že vám nemůžu pomoci. Nedovolte Jasonovi, aby vás a vašeho chlapce stáhl s sebou.“

Čekala jsem, dokud chevrolet neodjel, a pak sáhla po telefonu. Jason byl na schůzce s klientem, ale hovor přijal. Předešlý večer jsem mu řekla, že s ním nechci mluvit, dokud nedospěju k nějakému rozhodnutí.

„Jsem tak rád, že voláš.“

Jedním hloupým rozhovorem jsem se přizpůsobila stereotypu. Stal se ze mě spoluviník. Byla jsem v tom až po uši.

„Jasone, pohřešuje se Kerry Lynchová. Řekni mi, prosím, žes to neudělal kvůli mně.“

I

RACHEL

PRVNÍM STRÍPKEM problému byla dívka jménem Rachel. Pardon, dívka ne. *Žena* jménem Rachel.

Dokonce i dospívajícím slečnám se dneska říká ženy, jako by na tom, že jsou to ještě dívky, bylo něco hrozně triviálního. Pořád se musím opravovat. Ať už jsem se proměnila z dívky na ženu v jakémkoli okamžiku, ve chvíli, kdy bych se mohla zajímat o rozdíly, jsem měla na starosti jiné věci.

Jason mi pověděl o incidentu s Rachel ten samý den, kdy k němu došlo. Byli jsme v Lupě, číšník nás posadil k našemu oblíbenému stolu, oáze ticha v zastrčeném rohu přeplněné restaurace.

Měla jsem na srdci jenom dvě věci z právě uplynulého dne. Údržbář opravil pant na skříni v koupelně pro hosty, ale sdělil mi, že dřevo se začíná kroutit a bude potřeba ho nakonec vyměnit. A volala šéfka aukčního výboru na Spencerově škole, jestli by Jason přispěl do aukce večerí.

„Copak jsme to už neudělali?“ podivil se, přičemž se lačně zakousl do burraty, na které jsme si společně pochutnávali. „Chtělaš pro někoho vařit.“

Spencer je v sedmém ročníku na soukromé škole Friends Seminary. Vedení nás každým rokem osloví, abychom darovali nejen peníze navíc k mimořádnému školnému, které platíme, ale také nějakou „věc“, která by mohla být vydražena na každoroční aukci. Před šesti týdny jsem se rozhodla, jak náš obvyklý příspěvek vyřeším letos: Zajistím občerstvení pro osm lidí v domě dražitele, který nabídne nejvíc. Pouze několik lidí ve městě mě teď spojovalo s let-

ními večírky, které jsem kdysi organizovala v Hamptons. Jason podpořil moji sebedůvěru a přiměl mě nasadit dostatečně vysokou cenu. Přesvědčila jsem ho, aby pak přiha-zování stopnul v okamžiku, jakmile si můj „předmět“ najde nového majitele za tisíc dolarů.

„Pro příští rok máme novou předsedkyni výboru,“ vysvětlovala jsem mu. „Chce začít co nejdřív. Ta ženská asi neví, co s volným časem.“

„Jednat s někým, kdo měsíce dopředu tak úzkostlivě plánuje každý jednotlivý detail? Nedokážu si představit, jak strašný to pro tebe musí být.“

Podíval se na mě se spokojeným úsměvem na rtech. To já byla tou, která v naší rodině všechno plánuje, denní stereotypy i dlouhý seznam, který Jason se Spencerem pojmenovali Maminčina pravidla. Všechno potřebné, co mělo udržet zaběhlou rutinu našich životů, vše zcela předvídatelné – dobré a nudné, jak jsem s oblibou říkala.

„Věř mi. Nahání mi hrůzu.“

Naoko se otřásl a napil se vína. „Chceš vědět, co ta banda opravdu potřebuje k dražbě? Týden na poušti bez vody. Kavalec v místním útulku pro bezdomovce. A co takhle decentní píchačka. Vydělali bychom miliony.“

Řekla jsem mu, že výbor má jiné plány. „Dneska jsi zjevně pro lidi natolik velký tahák, aby otevřeli své peněženky za šanci dýchat s tebou stejný vzduch. Navrhli večeri se třemi hosty v – cituju – ‚společensky přijatelné‘ restauraci, kterou sám vybereš.“

Měl plná ústa, ale ze způsobu, jakým zvedl oči v sloup, bylo jasné, co se mu honí hlavou. Když jsem ho potkala poprvé, neznal ho nikdo jiný než jeho studenti, spolupracovníci a několik akademiků, kteří sdíleli jeho intelektuální vášně. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že se z mého malého roztomilého vědátora stane politická a kulturní ikona.

„Hele, koukni se na to i z té lepší stránky. Jsi oficiální celebritou. A já si nemůžu nechat ujít tuhle šanci, že mě odmítají.“

„Oni tě ale *neodmítli*.“

„Ne, ale dali mi jasně najevo, že ty jsi ten člen Powellovy rodiny, kterého chtějí mít příští rok uvedeného v brožuře.“

Nakonec jsme se dohodli na obědě, ne večeři, se dvěma hosty, nikoli třemi, a v restauraci, o jejímž společenském statusu nepadla ani zmínka. Souhlasila jsem s tím, že přesvědčím některou z matek, aby koupila tenhle náš dražený předmět, až nadejde správná chvíle, a použila k tomu naše peníze. Jason byl ochotný zaplatit hromadu peněz, aby se vyhnul stolování s cizími lidmi.

Jakmile jsme si ujasnili podmínky, připomněl mi, že následující odpoledne odjíždí na setkání se zástupci společnosti z oboru zelené energie se sídlem ve Filadelfii. Bude pryč dvě noci.

Samozřejmě že jsem žádné připomenutí nepotřebovala. Zapsala jsem si to datum do kalendáře – či rodinné bible – hned, když se o tom zmínil poprvé.

„Chtěla bys jet se mnou?“ Opravdu chce, abych cestovala s ním, nebo mě prozradil výraz v obličeji? „Mohli bychom domluvit pro Spencera chůvu. Nebo ho můžeme vzít s sebou.“

Při pouhé představě, že se někdy v životě vrátím do Pensylvánie, se mi sevřel žaludek. „Zítřka je šachový turnaj, nezapomněl jsi?“

Mohla bych přísahat, že si na to ve skutečnosti v nejmenším nevzpomněl. Spencera organizované koníčky moc nebavily. Nebyl žádný atlet od přírody a spíš to vypadalo, že sdílí Jasonovu averzi vůči skupinovým aktivitám. Nicméně v šachovém kroužku zatím vydržel.

O své stážiště Rachel se nezmínil, dokud nám číšník nepřinesl těstoviny: jedna porce *cacio e pepe* rozdělená na dvě misky.

Jason tu větu prohodil, jako by se o nic nejednalo: „Jo, dneska se mi v práci stalo něco trochu zvláštního.“

„Ve třídě?“ Vyučoval na newyorské univerzitě i během letního semestru, ale měl také svou vlastní podnikovou poradenskou společnost a často se objevoval na obrazovce kabelové televize. Navíc moderoval jeden z oblíbených podcastingů. Můj manžel byl zkrátka velmi zaneprázdněný muž.

„Ne, v kanceláři. Říkal jsem ti o těch stážiškách?“ Protože na univerzitě narůstala nespokojenost (žárlivost, jak tvrdil Jason) kvůli jeho mimoškolním aktivitám, souhlasil Jason s tím, že založí program pracovních stáží, kde bude

se svou poradenskou společností každý semestr dohlížet na několik studentů. „Jedna z nich zřejmě dospěla k názoru, že jsem sexistický prase.“

Zazubil se, jako by pronesl kdovíjaký vtíp, ale v tomhle jsme se lišili. Jasonovi připadal ten konflikt legrační, nebo přinejmenším kuriózní. Ale já se mu chtěla za každou cenu vyhnout. Okamžitě jsem opřela vidličku o okraj své misky.

„Prosím tě,“ mávl lehkovážně rukou. „Vždyť je to směšný, další důkaz, že stážistky přidělávají víc práce, než kolik jí zastanou.“

Po celou dobu, kdy popisoval tu událost, se usmíval. Rachel byla v prvním nebo druhém ročníku magisterského studia. Nebyl si jistý. Patřila mezi nejslabší studentky. Podle jeho názoru, ale přísahat by na to nemohl, ji Zack – jeho kolega, který měl na starost výběr kandidátek – zařadil do kurzu z důvodu genderové vyváženosti. Vstoupila k Jasonovi do kanceláře, aby mu doručila zprávu, kterou napsala o řetězcích obchodů s potravinami. Přitom se prý mimoděk zmínila o tom, že ji přítel o víkendu požádal o ruku, a pyšně zdvihla levou ruku, aby se pochlubila obrovským diamantem.

„Co si myslíš, že jsem,“ podíval se na mě Jason, „kamarádka z dívčího spolku?“

„Prosím, řekni mi, žes to neřekl.“

Znovu zvedl oči, tentokrát trochu méně teatrálně. „Samozřejmě že ne. Fakt si nepamatuju, co jsem přesně řekl.“

„A přesto...?“

„Obvinila mě, že jsem sexista.“

„A komu si stěžovala? A nač vlastně?“ Bylo mi jasné, že otázka *nač* je namístě.

„Obrátila se na Zacka. Takové studentky my dneska přijímáme – čerstvá absolventka, která vůbec nerozumí hierarchii firmy, kde pracuje. Předpokládá, že Zack má určitou pravomoc, protože to byl on, kdo ji přijal.“

„Proč si ale stěžovala?“ Všimla jsem si ženy u vedlejšího stolu, která se zadívala naším směrem, a ztišila jsem hlas.

„Co tvrdí, že se stalo?“

„Nevím. Neustále opakovala, že je zasnoubená. Zackovi tvrdila, že jsem řekl, že je příliš mladá, aby se vdávala. Že by si měla nejdřív trochu užít.“

Bylo na tom něco špatného? Nikdy jsem nepracovala ve formálním úředním prostředí. Znělo to možná neslušně, ale ne *urážlivě*. Řekla jsem Jasonovi, že tam muselo být něco víc, když si stěžovala.

Další odmítavé mávnutí. „Přesně takhle směšní jsou ti mladí z generace mileniálů. Považují za sexuální harašení i to, když se někoho zeptáš na jeho soukromý život. Pokud ale vtrhne do mé kanceláře a začne mi vykládat o svém zasnoubení, musím jen mlčet, pokud nechci té namyšlené individualistce trochu počechrat peří.“

„Takže tohle jsi jí řekl? Že je příliš mladá a měla by si trochu užít, nebo jsi ji opravdu sarkasticky nazval namyšlenou individualistkou?“ Dobře jsem znala Jasonovy drsné názory na studenty.

„Samozřejmě že ne. Já vlastně nevím. Opravdu, celý ten rozhovor mě tak naštvál. Možná jsem prohodil něco jako ‚Jste připravená do toho jít?‘, nebo něco v tom smyslu.“

Podobný výraz jsem ho slyšela použít i dřív, nejen o manželství, ale o čemkoli, co bylo tak skvělé, že jste do toho chtěli vložit úsilí. „Jít do něčeho.“

Udělalí jsme předběžnou nabídku na koupi domu. „Prodejní cena je stanovena. Musíme do toho jít.“

Číšník, který nám oznamoval, že v kuchyni mají už jenom dvě zbývající porce okounka. „Jednoho si určitě dáme. Jdeme do toho.“

Dokázala jsem si ho představit v té kanceláři, jak ho vyrušila stážitka, o kterou rozhodně nestál a raději by ji neměl na starosti. Ona žvaní něco o svém zasnoubení. Jemu je to fuk. *Pořád chodíte do školy. Jste si jistá, že do toho opravdu chcete jít na celý život?* Jason měl ve zvyku si z lidí utahovat, popichovat je.

Znovu jsem se ho zeptala, jestli je to všechno, co se stalo, jestli si je jistý, že nedošlo k něčemu jinému, co si mohla špatně vyložit.

„Nevíš, jak citliví tihle vysokoškoláci jsou.“ Ta slova se mě dotkla, i když on to tak nemyslel. Já na vysokou nikdy nechodila. „Jestli se ze Spencera začne klubat něco jako tihle neustále si stěžující kretění, co přehlížejí, nebo dokonce utlačují ostatní, dostane domácí vězení a nepustím ho, dokud mu nebude čtyřicet.“

Když si všiml výrazu v mé tváři, sáhl po mé ruce. Spencer je svým způsobem také výjimečný, ale určitě ne individualista. Není jako ty děti, kterým bylo při výchově vštěpováno do hlavy, že jsou výjimečné, jakkoli výjimečné určitě jsou. Jason řekl, že si dělal legraci, a já věděla, že to tak bylo. A cítila jsem se provinile, protože jsem si uvědomila, že jsem byla – jako Rachel, ta stážistka – příliš citlivá, že jsem se cítila příliš výjimečná.

„Takže co bude dál?“ zeptala jsem se.

Jason pokrčil rameny, jako kdybych se zeptala, co by rád daroval na aukci. „Zack to vyřídí. Díkybohu, že už semestr brzy skončí. Ale vykašlu se na ni, jestli si myslí, že dostane doporučení.“

Když jsem si dolévala do sklenice ještě trochu vína, opravdu jsem věřila, že pro vývoj vzájemné komunikace mezi Jasonem a Rachel je v sázce jediná věc – jestli absolventka dostane doporučení.

Uplynuly další čtyři dny, než jsem si uvědomila, jak jsem byla naivní.

Policejní oddělení v New Yorku (NYPD)**Všeobecný systém – stížnosti****14. května****Místo události:** 1057, Avenue of the Americas**Název budovy:** FSS Consulting**Událost:**

Oběť uvádí, že ji podezřelý během obchodní schůzky „vybízela“ k sexuálnímu kontaktu.

Oběť:

Rachel Suttonová

Věk: 24**Pohlaví:** ženské**Rasa:** běloška

Oběť vešla do budovy v 17:32 a chtěla podat stížnost. Pokračovala oznámením, že jí spolupracovník Jason Powell „navrhoval“ sexuální kontakt. Oběť vypovídala klidně a nejevila známky rozrušení. Když jsem se jí zeptal, jaký sexuální kontakt má konkrétně na mysli, odpověděla: „Vybídl mě, abych k němu nebyla sexuálně odtažitá.“

Když jsem ji požádal, aby vysvětlila, co mínila slovy „vybídl“ a „navrhoval“, neodpověděla. Zeptal jsem se, jestli mezi nimi došlo k nějakému fyzickému kontaktu nebo jestli jí nějak vyhrožoval nebo ji nutil dělat něco, co ona nechtěla. Náhle mě obvinila z toho, že jí nevěřím,

a opustila stanici i přes mou opakovanou žádost, aby ve své stížnosti pokračovala.

Závěr: Předat hlášení Útvaru zvláštních obětí k posouzení a zvážení dalšího postupu.

Podpis: L. Kendall

ŽENA, KTERÁ TELEFONOVALA ohledně Jasonova sponzorského daru v podobě společného jídla na aukci příštího roku, se jmenovala Jen Conningtonová. Už dlouho nepoužívám jména, když mluvím s Jasonem o tom, co se děje v situacích, které on nezažívá, protože vím, že by si je beztak nezapamatoval. Jen je matkou Madisona a Austin a manželkou Thea. Jedna ze tří konkurentek na klíčovou pozici v organizaci Sdružení matek a nově jmenovaná předsedkyně aukčního výboru.

Když jsem zvedla telefon, ozvalo se: „Zdravím, Angie.“

Nejmenuji se Angie. K tomu bych ještě ráda dodala, že jedinou přezdívkou, kterou jsem kdy měla, byla Gellie a tu používali jenom moji rodiče. A tak mě napadlo, že ženy, které zkracují Jennifer na Jen, předpokládají, že Angelám se může říkat Angie. „Mockrát děkuji za vaši nabídku zařídit občerstvení na další večeři!“ Vykřičníky byly slyšet. „Napadlo nás ale, že byste si možná chtěla dát příští rok pauzu.“

My. Okamžitě jsem začala přemítat, která z dalších maminek se zapojila do plánované změny, o níž bude třeba rozhodnout. „Vážně, Jen, tohle je to nejmenší, co můžeme udělat.“ Mé nevyslovené *my* mi připadalo méně důrazné.

Hned jsem si představovala, jak to bude později večer rozebírat nad koktejlem s Theem: „Proč nám ta ženská musí neustále všet na nos, že kdysi v Hamptons zařizovala občerstvení pro bohaté a slavné?“ To byla jediná skutečná práce, jakou jsem kdy měla. V té době jsem na sebe byla docela pyšná, ale ženy jako Jen Conningtonová mě nikdy

nepřestanou brát jako někoho, jehož vrcholem kariéry byla pomocná síla.

„Víte co, říkejte si o mně třeba, že jsem radikální feministka, ale napadlo nás, že už je načase, aby přispěli rovným dílem také někteří z otců.“ Zasmála se nad svou hříčkou s titulem Jasonova bestselleru *Rovnostářství*. „Nemyslíte, že bychom měli přesvědčit Jasona, aby konečně vylezl ze skrýše?“

Opáčila jsem, že by se mi líbilo, kdyby v té skrýši zůstal. Viděla bych ho tak častěji.

Jasonova obchodní značka byla postavená na tom, že společnosti mohou maximalizovat svůj profit tím, že budou přijímat vnitropodniková rozhodnutí na základě principu rovnosti. Byl to skvělý námět pro liberální obyvatele Manhattanu – ponech si své jednocentní výhody a buď spořádaný, morální člověk, vše současně. Jeho kniha se udržela téměř rok na seznamu bestsellerů populárně naučné literatury v *New York Times*, pak byla vydána v brožované vazbě a vyhřívala se na výsluní další čtyři týdny. V průběhu času se propagace knihy ve snaze co nejvíce ušetřit vyvinula do podoby podcastingu, kde promlouval jeden přednášející. A Jason na radu svého kamaráda Colina založil nezávislou poradenskou společnost. Měla jsem z toho radost – radost za nás oba –, ale ani jeden z nás se s tou nově nalezenou slávou nezžil.

Můj cateringový příspěvek do aukce už nikdy nebude dostatečný. Jen se snažila zmírnit odmítnutí návratem ke svému tématu, že umožní Jasonovi přispět rovným dílem: „Každý rok to byly matky, které v potu tváře připravovaly tuhle aukci. Příští rok přenecháme tohle potěšení tatínkům.“

Bylo to podruhé, kdy se zmínila o Jasonovi jako o Spencerovu otci. Neopravovala jsem ji. Nebyl důvod.

TO LÉTO, KDY JSME SE S Jasonem seznámili a začali to k mému překvapení brát vážně, jsem viděla, že se opravdu hodně snažil zapojit do toho i Spencer. Učil ho u moře, jak podplouvat vlny, hrál s ním tenis na kurtech v Amagansettu, vylezli spolu na maják na konci Montauku, prostě letní dobrodružství pro nenáročné výletníky, ale Spencer to nikdy neomrzelo.

Když přišel podzim, Jason nám navrhl, abychom se s ním odstěhovali do města. Bože, jak jsem toužila odpovědět ano. Bylo mi teprve čtyřicet a dosud jsem bydlela jenom na dvou místech: u rodičů a pak v jednom domě v Pensylvánii, kam bych se za nic na světě nevrátila, i kdyby ho město nezbořilo. Nikdy jsem opravdu neměla vztah s mužem jako dospělá žena. Chodila jsem s několika kluky, rozcházelí jsme se a znovu se dávali dohromady, znala jsem je z dětství, ale nic z toho nikdy nevedlo k manželství. Poslední věcí, kterou jsem chtěla, bylo stát se další generací zoufalců z East Endu, kteří se jen taktak protloukají životem, obzvláště když jsem do nich nikdy nebyla zamilovaná.

A Jason nebyl jenom správný mužský, který mě miloval. Byl to vzdělaný intelektuál, kultivovaný, s vybraným vystupováním. Měl dobrou práci, byl na Manhattanu a očividně mu zbývalo dost peněz na letní pronájem v Hamptons. Chtěl se o mě postarat. Konečně bych se mohla odstěhovat z matčina domu. Ve městě bych mohla v klidu po celý rok pracovat, místo abych po celé léto dennodenně dřela od nevidím do nevidím ve snaze nakřečkovat dostatek peněz na dobu po sezoně.

Ale nešlo to. Nebyla jsem hrdinka z pohádky, kterou přijede zachránit princ na bílém koni. Měla jsem šestiletého syna, který do tří let neuměl mluvit. Doktoři o něm prohlásili, že může trpět jednou z forem autismu, jenom proto, že mlčel a měl tendenci vyhýbat se očnímu kontaktu. Během období v mateřské školce musel absolvovat dodatečné doučování, aby byl „připravený“ na to, čemu jsem neměla říkat „normální“ třída, ale spíš „speciální“, jak mi naznačila učitelka ze školky. Nyní se chystal nastoupit do první třídy ve škole, kde měl kamarády, v jediném stabilním domově, který kdy poznal. Nemohla jsem ho přece vytrhnout z jeho prostředí a přesadit do města kvůli muži, kterého znám teprve tři měsíce. Když jsem Jasonovi oznámila, že se přestěhovat nemůžu, byla jsem připravena říct sbohem jak jemu, tak našemu bleskovému románu. Pokoušela jsem se sama sobě namluvit, že jiná děvčata v mém věku by prožívala letní lásky.

Ale Jason mě opět překvapil. Každý víkend za námi jezdil vlakem z města, ubytoval se v nejlevnějším pokoji v Gur-